

Страх извести за идването на архиепископа. Той влезе, благослови Царя, който му целуна ръка, казвайки :

2 - Знам за какво идеш. Чаках те.

Василий мълчаливо наблюдаваше тревожното лутане на Калояна, но изчакваше да премине тревогата която го ломеше. Ала Борил не се стърпя:

- За какво беше нашата жертва? Дадохме вярата си, а това което искахме ние - не ни го дадоха!

пишеш
- Ти ~~прати~~ на папата послание да ти изпрати царска корона, а Инокентий ти известява, че ти пратил кралска диадема. Искаме патриарнско достойнство, а ни се разправя, че примас и патриарх ~~не~~ били почти едно и ~~тук излиза много неясно~~ също нещо ... - каза с негодувание Василий.
~~тук излиза много неясно~~ Борил удари с ръка по масата;

- Подиграват ли се с нас? Не е късно. Да се върнем към православието! Нима си съгласен да бъдеш някакъв крал, подчинен на чужда императорска корона? Византийската или аламанската?

Калоян избухна:

- Кой казва, че съм съгласен? Нима папата е съгласен с нашите искания?

На прага тихо застава княз Иоан и мълчаливо почна да слуша спора.

- Ела, Иоане, слушай и ти. Слушайте ме добре. Нима папата ~~тук излиза много неясно~~ е склонил на нашите условия?

- Не разбирам... - каза Борил

Царят избухна в дълъг, сърдечен смях.

- Всичко е ясно и просто. Слушайте ме добре. Инокентий III майсторски води играта, ние ще я приемем и продължим. Отче свети, бъди спокоен. Ето. Папата получава писма в които искам да ме короняса за цар на България и Влахия. Той не ми противоречи никъде в отговорите си. Само пише, че ми изпраща кралска диадема. Аз пак ще му отговоря че съм получил царската корона и кардинал Лъв ме е увенчал с нея. А ти, отче свети, ще пишеш в отговора си, че папският легат е пристигнал здрав и читав в Търново след претегленото във Унгария, че е донесъл цялата пълнота на патри-